Георги Изворски

ЗАКОН ЗА ДАВАНЕТО
или
ЗАКОН ЗА ДЕСЯТЪКА

ХЕЛИОПОЛ

Особено в следващия период до 2012 година, Просвещение е нужно на този народ! Българите днес имат вопиюща нужда от нови ценности и нови човешки взаимоотношения, които да ги водят напред към следващия период от бъдещето!

С настоящите четири книги – Закон за хляба, Закон за даването или Закон за десятъка, Закон за излишъка и Закон за Десетимата, издателство Хелиопол прави опит да внесе яснота в най-важните сфери на обществения живот.

Насъщния хляб, чистата вода, свободната енергия и етиката в човешките взаимоотношения.

В Господнята молитва става думи за няколко основни най-възлови неща: Първо, **Хляба наш насущен, второ, изчистването на натрупаните дългове и трето, самото днешно допускане на прегрешения и погрешки в хода на изпитанията или изпитите на живота.**

Четирите важни Закона ще бъдат публикувани в отделни книжки.

Закон за хляба

Закон за даването или закон за десятъка

Закон за излишъка

Закон за Десетимата

© Георги Изворски, 2009
© Хелиопол, 2009

ISBN 978-954-578-245-9

Блажени тези, които получават, но дваж по – блажени, които дават.

Всеки народ, всяко общество, което не приеме новите схващания, Новата Култура във всички отрасли на обществения живот, няма бъдеще.

Всеки човек или народ, който се е опитал да измени един от Божествените и съответно Природните закони, е изчезнал от лицето на земята. Но, затова пък, който се е подчинил на тези Закони и ги спазва, той и до днес съществува.

Първото отношение за оцеляване и правилен живот за народите, за обществата, за семействата и индивидите, това е отношението към разумната Природа, а после един към друг. Всички народи, държави и общества са неделими части от Великия Божествен Организъм и **ако не функционират в съгласие с Него, те се израждат и умират**. Така са си отишли цветущи цивилизации, включително лемурийската и атлантската раси. А какво ще стане в бъдеще с бялата арийска раса, почти нищо не се знае. Защо ? Защото Природата не търпи израждания и патологии.

Значи съвременният човек трябва АБСОЛЮТНО ДА СЕ СЪОБРАЗЯВА С НЕЯ, да спазва нейните закони и принципи, а те не са нито толкова сложни, нито толкова трудни.

Космическите закономерности са гениално прости, божествено съвършени и винаги на една ръка разстояние от нас. Само трябва да внимаваме!Да се стремим да вършим полезните неща за себе си и обществото и във всички случаи да бъдем не само разумни, но благоразумни, великодушни,

щедри и жертвоготовни, независимо от обстоятелствата.

Попитали веднъж един ангел как се става светия и той отговорил: „Много лесно! Спазвайте няколко правила, които са мерки небесни и ще станете не само светии, но и богове. МИРЪТ е основната мярка да благоразумие. СПРАВЕДЛИВОСТТА е основната мярка за духовност. ДОБРОТВОРЧЕСТВОТО е основната мярка за човечност. ЛЮБОВТА е основната и единствената мярка за Божественост.“

МИРЪТ БОЖИЙ съдържа всички основни принципи на Вселената – ЛЮБОВ, МЪДРОСТ, ИСТИНА, СПРАВЕДЛИВОСТ, ДОБРОТВОРЧЕСТВО. Но за да стигне човек до тях, първо минава през благоразумието. То е основата на компромиса, съгласието и хармонията, на взаимното зачитане и уважение. Второто условие е справедливостта. Всеки е длъжен да бъде честен, почтен и винаги да държи страната на Правдата.Човек не трябва да бъде винаги и навсякъде „добър“ в най-широкия смисъл на тази дума. Човек е длъжен да бъде честен, а това значи справедлив при всички случаи. Справедливият винаги прави ТОЧНОТО добро. А тъй наречения „много добър човек“, често от криворазбрана мярка за добро, прави много бели и на себе си и на другите. Не напразно народът е казал: „Прекален светец и Богу не е драг!“

Истински духовният човек е мъдър човек и оттук идва справедливостта му.

Какво е добротворчеството? Това е активна, творческа добродетелност с изпреварваща мисъл за последствията. Затова не употребяваме вече леко остарялото понятие „добродетелност“. Добротворчеството е най-големият изпит за всички хора и най-голямата мярка за човещина. Това е прилагането на всички човешки добродетели на практика. Евангелието казва: „Вяра без дела е мъртва!“ Добротворчеството е правене на необходимото добро дело. И да го направим безкорист-

но и безрезервно, както майката се жертва за рожбата си. Но рожбата иска точно определени неща: бебето – сън и мляко, болния – излекуване, невежият – спасителен съвет, влюбеният – топла приятелска дума. Няма философстване в майчината любов, а това е чисто и просто, висше добротворчество. Ако дадеш на бебето философско четиво, вместо мляко, то ще си замине. Четивото е за философа.

Значи истинската и единствената мярка за човечност е добротворчеството и то направено тогава, когато човек има вопиюща нужда от него.

Защо любовта е единствената мярка за Божественост. Говорим за Великата Божествена Любов, а не за земното понятие, защото то е доста далеч от пълнотата на това слово. Истинската любов включва всичко гореказано плюс условието да се грижиш за всички нуждаещи се живи разумни същества БЕЗУСЛОВНО, БЕЗКОРИСТНО И БЕЗРЕЗЕРВНО.

Има няколко истини и правила /108/ наречени строго ЗАКОНИ ЗА ЖИВОТА във Вселената, които важат както Горе, така и Долу. Тяхното определение в Евангелието е простичко: „Каквото вържеш на земята, вързано е и на небето, каквото развържеш долу, развързано е и горе!“

Лично аз, не харесвам много думата „закон“. Предпочитам да е заменим с правило, заръка, съвет, наставление, напътствие, постановка. Закон ми звучи като канон, нещо статично и неразвиващо се, а знаем, че в Природата нещата се променят, сменят видоизменят, разнообразяват всеки миг. Фактически принципите са неизменяеми. Принципът ти дава широко поле за изява, докато законът те ограничава и според мен те насилва. А в думите съвет, заръка, наставление има място за разгръщане на творчеството и за широта на мисълта. Бог винаги дава завети, заръки и напътствия, но човек изменя понятията по свое усмотрение.

Така някога и Мойсей нарече написаното на Божиите скрижали – заповеди, защото знаеше, че хората още не бяха дорасли за оная демокрация на съзнанието, за да ги нарече съвети и тия съвети да се спазват строго. Ние сега трябва да слушаме Божествените и Природните заръки и напътствия, да се съобразяваме с тях и да ги спазваме.

Те ни дават свобода на избора, но разумна свобода, само за добро, градивно и полезно. Вселенският Разум не насилва никого и за нищо, защото неговата първа изява е СВОБОДА ЗА ДУХА. ТОЙ просто е създал Принципите, а те действат точно и безотказно.

Но дотук спирам с подобни разсъждения и ще употребявам термина „закон“, защото с него най-много сме свикнали.

Става въпрос за космически истини и правила, наречени кратко МОРАЛНО – ЕТИЧЕН КОДЕКС на Вселената. Той е познат още като ВСЕЛЕНСКА КОНСТИТУЦИЯ. Има и друго хубаво и точно име ВЗАИМООБМЕН НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ.

Спасителят каза: „Не правете на другите това, което не искате да направят на самите вас!“Или другояче казано: Да правим само неща добри и полезни за нас и другите т. е. да прилагаме добродетелите.

Взаимообменът е взаимоотдаване на всичко или познатият ни Закон за резонанса /Подобното привлича подобно/. Но тук говорим специално за нравствените постановки във Вселенската конституция като взаимообмен. Даваш право на живот и свобода на всички, получаваш същото. Даваш милост, получаваш милост. Щедър си – щедро се отнасят към тебе. Благословия за благословия. Любов за любов.

Няма случай, не само на земята, но и във Вселената, когато да си дал нещо прекрасно и да не получиш същото.

Тук стои въпросът: Какво даваме? При нас, хората, за

„нормално“, е прието взаимообменът на пороците, пагубните страсти и грешни постановки за живота. Завиждаш – получаваш завист. Крадеш – грабят те! Мразиш – мразят те!

Алчен си – мамят те! Биеш – бият те! Даваш поквара – получаваш поквара! Ни повече, ни по- малко!

За това трябва да познаваме няколко от водещите закона на Вселенската конституция, които са абсолютно необходими не само да се знаят, но и да се спазват от жителите на земята.

Първият и най-важният от тях, е ЗАКОНЪТ ЗА ДАВАНЕТО. Той в частност е познат като ЗАКОН ЗА ДЕСЯТЪКА.

Следват ЗАКОНА ЗА ХЛЯБА, ЗАКОНА ЗА ИЗЛИШЪКА и ЗАКОНА ЗА ДЕСЕТИМАТА. Последният е в тази група, но малко по-различен.

ДАВАНЕТО е единственият изход от противоречията, единственият Божествен начин да не бъдем вечно нещастни.Докато си роб на собствените си вкусове, стереотипи, илюзии, предразсъдъци,“невъзможности“, ти ще очакваш щастието от строго определен обект и ще си го представяш по свой собствен начин. А като започнеш да даваш на нямащите това, което ти имаш – а то е винаги с тебе – не нещо непременно външно – тогава животът става прекрасен и сърцето пее.

Трябва да се отървеш от страха, че ако даваш, ще обеднееш. А какво е станало като не си давал? Да не би да си прокопсал!?

Пак казвам – така е устроен светът: Ако дадеш една ябълка, утре или в други ден – ще получиш две! Опитайте!

Преди да вляза в подробностите на ЗАКОНА ЗА ДЕСЯТЪКА, ще разкажа притчата за „Десетия Етаж“.Числото де-

сет като символ никак не е случайно, особено за преходното ни съвремие.

„Един човек бил много вярващ. Но непрекъснато се сърдел на Бога, че не му се показва и никъде не го води със Себе си. Най-сетне Господ му рекъл: „Синко, Аз живея на Стотния етаж, а ти – на Първия. Аз, обаче, мога да сляза само до Десетия. Ти **сам** трябва да се качиш до този етаж, каквито и усилия , трудности, мъки, несгоди и страдания да ти струва това и колкото и време да загубиш. Важното е **абсолютно сам** да стигнеш до там. А след това Аз имам грижата. Ако имаш още сили,ще вървиш нагоре по стълбите. Ако нямаш,ще вземеш асансьора. Но ако си толкова изнемощял, че не можеш да влезеш и в асансьора, Аз ще те изнеса Горе на ръце!“

Какво е ЗАКОНЪТ ЗА ДЕСЯТЪКА ? Отговор**: Основата на ЗАКОНА ЗА ДАВАНЕТО.**

Десятъкът – това е задължителният данък, който всяка разумна същност в човешки образ, плаща за живота, с който го е дарил Творецът.

Още по Мойсеево време, на еврейския народ беше наложен Десятъка.Чиста работа! Даваш една десета от всичко, което си получил, най-вече в материално изражение и си спокоен. Отношенията ти с Бога и Природата са регламентирани и можеш да очакваш да ти върви.

На евреите този Закон беше даден посредством религията и им беше спестено да мислят поотделно за благодарност, благотворителност и милосърдие, както и към кого да го проявят. Този Закон уреждаше и урежда при тях това и до сега. Всеки евреин оставя грижата за оползотворяването на тези приходи на първосвещеника, синагогата и еврейската община.

На останалото човечество, обаче, бе дадена свободната възможност да плаща своя Десятък, или независимо как ще

го наречем – благотворителност или изявено милосърдие – когато, където и както намери за добре. За по-богатите и заможни люде – обикновено в материална форма, за онези,които нямат необходимите финансови възможности, под формата на обществено полезно дело – труд, инициативи, мисии. На най-бедните – просяци и клошари – с примерен чист живот и абсолютна добронамереност към всички. Една искрена благословия, дадена навреме, една сърдечна молитва за ближния, може да го плати, ако и да нямаш нещо обезателно материално.Човешката добронамереност и взаимопомощ, навременната активна добродетелност т.е. добротворчеството, плащат не само Десятъка на човека, но понякога и много повече.

Един бизнесмен може да даде от милионите си сто хиляди евро за изграждането на параклис, но параклисът ще „заживее“ и ще съществува само ако отшелникът – светия, наглед беден, „ненормален“ и отхвърлен от обществото го благослови.Тази благословия няма цена.

Може би ще учудя някого, ако кажа, че често благословиите и молитвите на папите и патриарсите, не стигат и до тавана на храма. Но зная,че Светият Дух слиза винаги при молитвата на един най-обикновен, но чист и справедлив човек.

Когато говорим за Десятъка, имаме предвид, че даването на десетте процента е задължително (както изкачването до Десетия етаж). Но оттам нагоре няма граница, както няма граница да изявиш своята благодарност и своето милосърдие. Колкото е по-духовен и божествено извисен човека, толкова повече дава. Дължимото – десетте процента – за всеки. Но например – посветеният дава петдесет,съвършеният – осемдесет, светията – сто т.е. всичко.

Какво става, когато не зачитаме Закона ? В началото още казах, който не се съобразява с Божествените и природните закони, той подлежи на изграждане и изчезване.Ако не спазва-

ме доброволно Закона за Десятъка, Бог и Природата го прибират насила. Всеки може да се убеди в това. Вселената иска от нас да благодарим и за милостите ѝ, но тази благодарност да не е само гол звук. Затова милосърдието и благотворителността са израз на благодарността. Кой както може, когато може с каквото може! Но да го направи! **Не дадеш ли сам, Битието ще ти го вземе насила. Точно Десятъка. Не повече! Но не и по-малко!**

Щедрите хора не усещат този Закон и на тях винаги им върви. Но за другите не е така.

Наскоро един богаташ се вайкаше, че напоследък направил няколко големи катастрофи. Бог винаги го оставял жив и здрав, но материалните щети били големи. Само за ремонт на скъпия си джип последния път броил близо петдесет хиляди лева.

Един от нас го попита: „Ти плащаш ли си Десятъка?“

Той възмутено отговори: „Да! Плащам си всички данъци и такси и изсипвам за тях един чувал пари на държавата!“

„Не питам за това – каза човекът – а дали си плаща редовно данъка на Господа. Ако не го плащаш,Той си го прибира Сам!“

Човек не бива да се оплаква. Обрали са го – не си е платил точно и навреме Божия данък. Измамили са го – същото. Загубил си джиесема – пак това. Порой отвлякъл колата му, къщата му се запалила. Ами цял живот нищо на никого не си дал, нищо не плащал.

Човек винаги има с какво да плати. Но невежеството и скъперничеството, включително алчността и завистта, го подтикват да не спазва Закона за Десятъка – Закона за Даването. Тогава идват несгодите, недоимъка, страданията, болестите. Плащаш вече с ядове – заболявания, изпитания, огорчения и унижения. Само защото си забравил „Притчата

за самарянина“ и че другите са твои ближни и си длъжен да ги обичаш като себе си. Ако ти е трудно това, то дай само тия десет процента, които трябва да дадеш, защото не се е родил онзи, който ще измами Природата. Дай своята десета и то не непременно на някоя духовна организация или религиозна институция, на която водачите карат лачени автомобили, живеят в луксозни вили и се разхождат със скъпи яхти из Лазурния бряг. Не! Дай на онзи, който се мъчи да намали страданията на другите, който работи неуморно за благото на другите, мъчи се със сетни сили да направи нещо за тях! Дай на оня сиромашки приют за сираци и скитници, на оня беден старчески дом или за здравето на някой тежко болен, пък бил той и напълно непознат. Първо на този, който работи за другите и има нужда, и после на страдащия, който едвам понася товара си и има нужда да бъде подкрепен.

Постарай се да разпръскваш винаги любов, благословии и доброта, вместо ненавист, гняв, алчност, и скъперничество.

Законът за десятъка действува. Дали знаем или не, за него, това няма значение, той си действува. Важи за всички човешки същества, които дишат въздуха на тази планета. Създателят иска толкова малко от нас, за толкова многото, което ни е дал – да се научим на Любов и Благодарност. Законът за Даването и точно Закона за Десятъка е главният урок за това на тази земя.

Веднъж един човек се хвалеше, че бил много щедър. Казваше, колко подаръци бил дал, колко пари пръскал хей така и т. н.

Тогава един негов приятел каза: „Хубаво говориш за щедростта, но не уточни към кого и за какво? Затова аз ще те допълня: Да ти си щедър! Но към кого? Даде ли милостиня на едно клошарче и почерпи ли в кварталната кръчма съвсем непознат човек, от когото не очакваш никаква полза?

Ти си щедър?! Но само към любовниците си!

Ти даваш необходимото на децата и жена си, но любовниците си ги отрупваш с подаръци, водиш ги дълго на скъпи курорти и им угаждаш всячески. Защо? Защото са инструмент за твоето удоволствие.Само по този начин можеш да получиш плътски наслади, защото с друго не можеш да ги впечатлиш да останат с теб, освен с парите си ... „Хвалещият се богаташ млъкна, но люто се разсърди на приятеля си, който имаше мъжеството и доблестта да му каже всичко това в очите.

Щедростта трябва да се проявява не само към най-близките, родните, приятелите, познатите или към онези, от които чакаме някакви изгоди. Тя трябва да се проявява и към съвсем непознати и чужди, но нуждаещи се в момента, щом имаме възможност да им помогнем.

Вселената не ни пише плюсове и нищо не ни ползва, когато помагаме на своите си. Защото и животните отглеждат малките си с любов и грижа и разпределят храната поравно между тях.

Природата ти връща „трийсет“, „шестдесет“, и „сто“ пъти стореното добро, ако си дал навреме и то това, което трябва на нуждаещия се, на най-слабия, най беззащитния, на най-непознатия.**Това е Божията Любов.Това е Даването! Това е Закон за Десятъка в действие**.

На еврейският народ беше даден като задължение, на останалите и като задължение и като свободен избор. Можеш да дадеш десетте процента – жълтицата на богаташа, можеш да дадеш всичко – лептата на вдовицата.

Познавам много хора, които са здрави, богати и щастливи, защото вървят по Пътя на Светлината и се стремят да изпълняват добре и винаги повелите на Вселената. А те са: ДАВАНЕ! ДАВАНЕ! ДАВАНЕ! и СЛУЖЕНЕ! СЛУЖЕНЕ! СЛУЖЕНЕ!

Да даваме – точното и навреме на най-нуждаещите се.

Да служим – не на ниските си страсти и пороци, не на вечната материална изгода и не винаги каквото искат от тебе – защото е безнравствено и нечовешки да живееш от наркотици, оръжие, проституция, хазарт, кражби, и убийство.

Да служиш – това значи да служиш винаги в името на Живота, на Любовта, Мъдростта, Истината, Справедливостта и Хармонията. Винаги да градиш добро,като помагаш безкористно на другите, а не да водиш паразитно и безполезно съществуване. Казано е: „Мирът Божий превъзхожда всяко знание!“ А тоя Мир съдържа всички гореизброени добродетелни принципи.

Един майстор-дюлгерин строял къща в края на селото. Човекът бъркал пясък и вар и редял тухла по тухла.

По едно време оттам минал местният културтрегер, изтъкнат читалищно-обществен деец и както мислел за себе си „много духовен човек“.

– Помага Бог, майсторе! – поздравил той.

– Дал ти Бог добро! – отговорил зидарят.

– Гледам, хубаво нижеш тухлите, уста баши, добре бъркаш варта и пясъка. Но ще те питам, знаеш ли колко песъчинки има в една лопата пясък? Броил ли си ги?

– Ти с акъла ли си си? – троснал се майсторът.Мене работа ме чака! Зимата иде ! Хората ще мръзнат отвън!

– Да , тази работа е важна.Но важно е човек да има знание и да познава всичко, що работи! Броят на песъчинките е изключително важен за взаимоотношенията на пясъка с варта.

– Каквото трябва да знам, Господ ще ми го каже! – вече ядосано рекъл майсторът – ама ако искаш да броиш, ей ти лопатата, ей ти пясък.

И той изсипал една лопата пясък на улицата. Клекнал нашият човек до купчинката и започнал да брои. Брои стриктно,

не се шегува. Не му стегнал тоя ден, че дошъл и втори, че и трети.

Не щеш ли, на третия ден, по обяд по улицата се задал местния аватар, истинският духовен наставник на селото, назначен там обаче, не от Синода, а от Свише, както казват от самият Генерален Щаб на Небесата

Адептът се бил маскирал като работник от „Чистотата“ и носел жълто елече и голяма метла.

– Здравейте момчета! – поздравил той – гледам работите мъжки!

– Зимата няма да ме чака! – рекъл майстора.

– А мен историята ще ме съди, ако не изкоренявам невежеството и не се боря с бездуховността!

– Да, така е! – усмихнал се адептът – на майстора работата е важна, ама твоята с броенето ми се вижда малко по-важна. Ти работиш в областта на неизследваното, непознатото...

Точно това искал да чуе духовният.

Адептът продължил:

– Но, ако искаш майсторе на прогреса, мога да ти спестя броенето, защото ще ти кажа колко точно песъчинки има в тая лопата пясък.

– И колко са? – недоверчиво попитал културтрегерът.

– Те са 149 милиона 599 хиляди и 667.

– Ха, откъде знаеш? – учудил се нашият човек.

– Каза ми Природата? И по-точно скалата,от която са се родили!

Това не може никога да бъде! – рекъл майстора на прогреса.

И продължил да брои. Брои и до сега. Защото отвреме – навреме бърка и започва отново.

Тази приказка, притча за пясъка, е за размисъл и то когато човек си няма друга работа. Но добре е всеки сам да опреде-

ли за себе си – дали е майсторът,който гради, или онзи, който брои преброеното. Защото всичко Божествено ще се открие на всеки, когато му дойде времето. Истинският сътворец на Твореца, а това е всеки един от нас, трябва да върши добри и полезни неща и винаги в името на Мира, Любовта, Хармонията и Благоденствието

Когато кажа или чуя хляб, равнявам съдържанието на тази дума по сила почти наравно с Бог, Любов и Живот. Иде ми винаги да го пиша с главна буква, а не само в закона за Хляба.Подробности за тоя закон са дадени в едноименната беседа, издадена неотдавна от „Хелиопол“. Но и аз ще кажа няколко думи за него.

Веднъж едно дете от детската градина каза: „Не хлябът е насъщен, а въздухът“! Друго допълни: „И водата е насъщна“ Тогава едно момиченце каза: „Аз мисля, че обичта между хората е най-насъщна, защото най-много обичам мама и татко!“

Насъщният не трябва да се купува и продава, а трябва да се раздава безплатно. Това, че човечеството комерсиализира насъщния, вече е едно от модерните грехопадения.

Първата държава в света, която трябва да даде пример и е длъжна да направи хляба безплатен – това е България.

Както Закона за Десятъка е определен Свише за евреите и те го изпълняват и досега, така **Закона за хляба е определен за българите**.

България щеше да има много по-лека съдба като държава и българския народ нямаше да изпита доста несгоди, ако Закона за Хляба бе приет и спазван безусловно на тази земя.

ЗАКОНЪТ ЗА ХЛЯБА Е КОЛЕКТИВНИЯТ ДЕСЯТЪК , който щеше да плаща народът и работите на всички щяха да вървят по-добре.

Но криворазбраният индивидуализъм на българина, пословичната му завист и вечния стремеж на властниците за собствена изгода и благополучие, спряха тази Висша Божествена Милост. А винаги е имало и има реални условия, това благородно начинание да бъде факт. България е най-богатата страна в света на скъпоценности, тя е Трезорът на планетата. Не се шегувам! И мисля, че мнозина от управниците и знаят това, но съзнателно поддържат мнението за сиромашия от всякакъв тип.

Видовден, обаче, иде! Новата епоха чука на вратата и няма време за „благи слова кротки наставления“. Мина времето и на оправданията за невежество и неможене от страна на всички държавно-политически, духовно-религиозни и обществени ръководители, органи и организации.

Стигнахме до Закона за Излишъка. Той е формулиран съвсем простичко и кратко в Евангелието: **„Ако имаш две ризи, дай едната на ближния си!“**

Излишъкът, който се е натрупал и който спъва съзидателните енергии у човека, обществото, държавата и света, трябва да се освобождава планомерно и да се ДАРЯВЯ НА НУЖДАЕЩИТЕ СЕ. Тогава се отваря място и **Вселената диша и гради**.

Законът за ИЗЛИШЪКА не е точно в раздела благодарност, благотворителност и милосърдие, макар, че общо погледнато, може да носи големи ползи на много хора, общества и дори държави.

Закона за Излишъка е повече свързан със Закона за Енергообмена и разнообразието в природата.

ВСЕЛЕНАТА ЗАЧИТА ЗА ИСТИНСКО ДАВАНЕ САМО ОНОВА, КОЕТО Е ДАДЕНО ВИНАГИ ОТ СЪРЦЕ И ВИНАГИ НАЙ-ДОБРОТО.

При Закона за Излишъка се освобождаваме от онова, ко-

ето ни е в повече, но то обезателно трябва да може да се използва и да е полезно за дарувания.

Ще дам един-два примера без да коря и съдя никого.

Един световноизвестен български музикант, живеещ в чужбина, направи дарение на България, оценено за десетки хиляди евро, за което, медиите проглушиха ушите на феновете си. Ще уточним, какво дари – лекарства, само че с изтекъл срок на годност, които една организация на Международния червен кръст, му дала безвъзмездно.

Това „дарение“ не се побира в рамките на никакво даване, дори на закона за излишъка, защото е безнравствено и неморално.

Познавах някога възрастен човек, който беше единствения жител на изоставена планинска махала. Беше саможив и малко груб и хората от околността избягваха да контактуват с него. Но, когато го посещаваше човек, той никога не го изпращаше с празни ръце. Веднаж, когато ми даде най-голямата от тиквите си в двора и аз се дърпах, той каза: „ За себе си можеш да оставиш и по-малкото и да не е толкова качествено. **Но щом даваш на човека – дай най-доброто** – най-хубавия плод, най-хубавата тиква, най-едрия боб, който добре увира… Дай му най-доброто, за да му стане хубаво… Забелязал съм, че **дадеш ли най-доброто и най-многото, винаги ти се връща и повече и по-хубаво**.

Тоя човек бе неук, обикновен селски труженик, самотник и особняк, но живееше по законите на Бога и Природата без да ги формулира,афишира, анализира и философства по тях. Той обичаше живота и хората по свой собствен начин, но точно този начин е Божественият.

Стигнахме и до ЗАКОНА ЗА ДЕСЕТИМАТА. Защо го наричаме така? Защото това в сегашното динамично време

на промени е най-монолитното критическо число. Можем да го наречем още еквилибристично, окултно, езотерично, сакрално или по-простичко Основно космическо число.

Колектив от десетима духовни, просветени, всеотдайни и любящи апостоли, направили звено от Семейството на Светлината, може да стори чудеса. Това е най-малкото ядро на Светлия колектив на планетата Земя. За дадения момент по-големи групи не са необходими.

Още на времето, Всемировият Учител Беинса Дуно даде заръка на учениците си, след като си замине, да работят на групи по около десет човека.

Когато десет души съмишленици и съработници засветят и затрептят с Божествената вибрация на Вселената, те активират оня Звезден код, който разпръсва Божествената Виделина и докосва душите на всеки, който контактува с тях.Така Златната мрежа на Промяната става все по-гъста и осезаема и „улавя“ все повече неориентирани, колебаещи се и съмняващи се души.

Тук му е мястото да кажем още нещо.

Вече не са необходими дългите помпозни медитации, безкрайните канонически молитви и шарени ритуали.

НАШИЯТ ТАТКО, ТВОРЕЦЪТ И СЪЗДАТЕЛЯТ НА ВСИЧКО иска от нас само едно – да вървим съзнателно по ПЪТЯ! ТОЗИ ПЪТ се казва ЛЮБОВ! Друг и няма!

Където седнем и където станем, денем и нощем, сити или не, в мир и съгласие или в тревоги и грижи, винаги да помним и прилагаме Обичта! Да се обичаме! Обич към хората, животните, дърветата, цветята, дори към камъчетата, които блестят в бързея. Не, разбира се, тази кухата обич, където я пеят от песните – „обичайте се, обичайте се“, а ДРУГАТА ОБИЧ, ТАЗИ ОТ СЪРЦЕ И от ВДЪН ДУША, ПРИДРУЖЕНА ОТ ДЕЛАТА, ИСКАНИ ОТ СЪРЦЕТО.

Всичко да ни води към Любовта, защото Новата епоха е Епоха на Любовта, Новата култура е културата на любовта. Защото всичко идва от Нея, чрез Нея и за Нея, а това значи от Бога, чрез Бога и за Бога!

Една едничка молитва е достатъчна! Кратка и Ясна! Но да има мощта да пренесе светове!

Времето се уплътнява.Уплътнено е вече десеторно и ще се концентрира и кондензира още.

И затова, сутрин и вечер, или при всеки удобен случай, само за една минута, обърнати с лице на изток, да казваме СЛОВАТА на Доброто и да ги изричаме, изпълнени с истинска нежност, топло сърдечно чувство, светла мисъл и безкористна всеотдайност:

ЛЮБОВ, ЛЮБОВ, ЛЮБОВ И БЛАГОДАРНОСТ!

ЛЮБОВ, ЛЮБОВ, ЛЮБОВ И БЛАГОДАРНОСТ!

ЛЮБОВ, ЛЮБОВ, ЛЮБОВ И БЛАГОДАРНОСТ!

Само това е напълно достатъчно.Но да го кажем с цялата си душа, с цялото си сърце, с всичкия си разум, с безгранична Обич и вътрешна Хармония...

И ще усетим ласката на духа!
Милувката на Вселената!
Любовта на Всевишния!

Десет Блаженства незаписани в „Новия завет“, които Исус е казал на учениците си на планината Сион:

1. Блажени, гладните и жадните за любов, защото те ще се наситят.
2. Блажени, тези,които търсят мъдростта, но по-блажени тези, които носят мъдростта у себе си.
3. Блажени, тези, които ходят с истината, но по-блажени тези, у когото е истината.
4. Блажени, тези, които ходят с правдата, но по-блажени тези у когото е правдата.
5. Блажени, тези, които ходят по пътя на доброто, но по-блажени тези, които носят доброто у себе си.
6. Блажени, тези, които ходят по пътя на мира, но по-блажени тези у когото е мирът.
7. Блажени, тези, които вярват, но по-блажени тези които вярват, защото знаят
8. Блажени, тези, които получават, но по-блажени тези, които дават.
9. Блажени, тези, които са обичани, но по-блажени тези, които обичат.
10. Блажени, тези, които любят Бога, но по-блажени тези, които Бог люби.

ОЧАКВАЙТЕ

Следващата книга
на Георги Изворски
със заглавие
„Сто четиридесет и четири хиляди”

Какво е ПРЕХОДЪТ?

Наближаващата 2012 година, за която непрекъснато се говорят и пишат бивалици и небивалици, нито е толкова страшна, нито толкова неприятна. Тя – чисто и просто е една „граница“. Но каква?

Да си представим, че африканската държавица Уганда и европейска Германия граничат помежду си. Каквато е разликата между тях във всяко отношение, такава, да кажем е разликата между Трето и Четвърто измерение.

Един ден границата между гореказаните държави се отваря, изведнъж и угандийците се настаняват в Германия. Колцина ще се приспособят веднага? Единици. И то само тези, които са подготвени и знаят за какво става въпрос. Останалите ще се опитват да живеят по стария си начин и ще им бъде трудничко, а за някои и невъзможно да влязат в новия „калъп“.

„Един адепт седял през лятото на пясъка край морето и чакал изгрева. Той седял в поза „роза“, защото бил българин и нехаел за морските медитации, а бил дошъл на плажа да се

пече. В това време минала край него една шумна младежка компания.

– Медитираш ли, чиче!? – подхвърлили му шеговито младите.

– Не! – отвърнал сериозно той. – Тренирам за прехода.

– И с такава тренировка може да се мине?

– Точно с такава! – рекъл адептът. – Постойте с мене тука известно време и ще се убедите.

Насядали наоколо младежите, но скоро слънцето започнало да припича, бил най-горещия летен ден.Не им помагали ни шапките, ни тъмните очила, ни кремовете.

Започнали да се отказват. Едни, защото просто им омръзнало, други отишли да пият кола и хапнат сладолед, а на един момък толкова се нагряли обеците, че започнали нетърпимо да парят и той избягал под най-дебелата сянка.

С адепта останало едно единствено момче, което било без шапка, без очила и без обеци.

Така изкарали до залез слънце.

– Синко – рекъл адептът, когато небесното светило се скрило зад хълмовете, колко човека са в твоята компания?

– Десетина ! – отговорило момчето .

– Добре ! – казал той. Но ти сам видя, че другите не издържаха. А това е изпит! И ти го издържа с отличие. Без шапка и очила и без да поискаш вода и сянка, през горещия летен ден, стоя с мене. Какво показва това? Че имаш виза за Другото измерение. Който може да издържи така, означава, че душата и тялото му са абсолютно чисти.

Само такива хора, ще минат Оттатък ...“

Образователен център

„Розова зора“

София 1000
ул. „Хан Крум“ 7а, ет. 1
За контакти: ***Георги Изворски***